

РЕШЕНИЕ

№ 32681

гр. София, 06.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 26.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9493** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 ДОПК.

Образувано е по жалба на А. Й. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх.Г, ет.2, ап. 49, срещу Решение № ПИ-347 от 06.08.2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК е оставена без уважение жалба вх.№ 1494-01-291 от 25.07.2018 г. срещу мълчалив отказ по направено възражение за изтекла погасителна давност, формиран след липса на произнасяне от старши публичен изпълнител – К. С..

Жалбоподателката излага съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради неправилно приложение на закона. Счита решението за неправилно и незаконосъобразно, поради което и моли да бъде отменено и уважена жалбата и. Излага, че няма основания за спиране и прекъсване на давността в конкретния случай, като неправилно в оспореното решение е прието, че давността е била спряна чрез предприемане на действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, а именно с издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 16.07.2018г. Моли да и бъдат присъдени и направените в производството по делото разноски.

В съдебно заседание по делото, редовно призована, се представлява от адв. К., моли съда да уважи жалбата и да отмени оспореното решение, по съображения изложени в жалбата. Претендира сторените в производството по делото разноски, за които прилага списък на разноските.

Ответникът - Директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., чрез процесуалния си представител юкр. Б., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за претендирания адвокатски хонорар.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е оспорила действията на публичен изпълнител К. С. извършени във връзка с ИД№[ЕИК]/2018г., като счита че изпълнително дело въз основа на изпълнителен лист от 09.07.2015г. и съдебен акт постановен преди повече от пет години, въобще не е следвало да се образува. Сочи, че начислените лихви по ИД са без законово основания и не се дължат. Наложеният заповор върху банковата и сметка за сумата от 1 631, 44лв. няма изпълнително основание.

От СГС е получено съобщение, с приложен за изпълнение ИЛ, издаден на 09.07.2015г. по ГД № 14418/2010г. по описа на СГС, срещу И. К. И. и А. Й. И. за сумите от 1045,00лв. и 5лв., или общо 1050лв. По повод на това е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018г. по описа на ТД на НАП С., срещу А. И..

Във връзка с установените задължения е издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК. Съобщението е било връчено на задълженото лице на 30.06.2018г., с обратна разписка.

На 04.07.2018г. лицето е подало молба с вх. № 1494-01-267/04.07.2018г., с която е поискало да му се предостави копие от издадения изпълнителен лист. В отговор на постъпилата молба публичният изпълнител е изпратил електронно съобщение с приложено копие от ИЛ. След получаването му е подадена молба с вх. № 1494-01-275/10.07.2018г., с която е направено възражение за изтекла погасителна давност и недължимост на начислените лихви. От страна на публичния изпълнител е извадено разпореждане с изх. № С 180022-137-0008460/18.07.2018г. Със същото, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е постановен отказ за погасяване поради изтекла погасителна давност на публично вземане в размер на 1 632, 02лв. Не са налице данни за връчване на разпореждането обаче, поради което и жалбоподателката счита, че е налице и мълчалив отказ.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 180022-022-0050740/16.07.2018г. е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касети, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ "Обединена Българска банка" АД, за сумата от 1 631, 44лв., като няма данни за връчване на акта.

В случая към момента е бил налице изпълнителен титул, изпратен за събиране от страна на приходната администрация, удостоверяващ по основания и размер задълженията, попадащи в обхвата на изпълнителното дело. Безспорно и публичният изпълнител действа в условията на обвързана компетентност.

Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността/чл. 171, ал. 2 в приложимата редакция/.

В конкретния случай публичният изпълнител е отказал от отписване поради изтекла давност на процесните публични задължения поради предприети действия по обезпечаване, с които е приел, че давността е спряна, а именно обстоятелството, че с ПНОМ от 16.07.2018г. е наложен заповед върху наличните и постъпващи суми в размер на 1631, 44лв. по банковата сметка на жалбоподателката.

Видно обаче от събраните по делото доказателства, поради които и производството по настоящото дело е било спряно, то с Решение № 10003 от 14.01.2025 г. по гр.д. № 3862/2018 г. по описа на Софийски апелативен съд, 10-ти гр.с., Решение № 7845/27.11.2012 г. по гр. д. № 14418 / 2010 г. по описа на СГС, I отделение, 12 състав е отменено и делото е върнато на СГС за продължаване на процесуалните действия по общия исков ред и гл. XXXI от ГПК. По образуваното гр.д. № 795/2025 г. по описа на Софийски градски съд, ГО I, 15 състав, преди провеждането на процедурата по чл. 131 от ГПК, ищецът е оттеглил иска си и съдът е прекратил производството на основание чл. 232 ГПК. Поради това и видно не е налице влязло в сила решение по същото дело, на основание на което е издаден ИЛ.

С оглед на изложеното и жалбата освен допустима, подадена в предвидения за това срок и от надлежна страна, се явява и основателна.

При този изход на спора на жалбоподателката се дължат сторените по делото разноски. При сторени разноски в размер на 360лв. общо, от които 10лв. за държавна такса и 350лв. адвокатски хонорар, то съдът намира, че същите следва да се присъдят в заявения размер, тъй като не е налице прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, с оглед предмета на спора и проведените по делото съдебни заседания.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Й. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх.Г, ет.2, ап. 49, Решение № ПИ-347 от 06.08.2018 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК е оставена без уважение жалба и вх.№ 1494-01-291 от 25.07.2018 г.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на А. Й. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх.Г, ет.2, ап. 49, сторените в производството разноски в размер на 360/триста и шестдесет/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

